

Ето я вече на полето. Вътрѣтъ бѣше тука по силенъ и по-студенъ. Той брулѣше голото лице на жената, но тя нищо не усѣщаше. Близу до нея, съ наведена глава, вървѣше кучето. То познаваше скръбта на своята господарка.

Навлѣзоха въ гробищата. Кучето първо се спрѣ на единъ гробъ и съ умилни очи гледаше нагорѣ. Жената силно изпищѣ и седна при гроба. Тя плачеше за смъртта на мъжа си, изгубенъ едва прѣди 20 дни! . . . Люта настижка покоси живота му и тя остава съ тритѣ си дѣци безъ помощъ и утѣха! . . . Горко плачеше тя и нейниятъ гласъ се носѣше далече по мъртвото поле.

* *
*

Въ къщи дѣцата ѝ се бѣха събудили и търсѣха майка си. Двѣтѣ момченца бързаха да се облѣкатъ и да я сурвакатъ, а момиченцето ѝ шеташе изъ къщи. Тѣ помислиха, че майка имъ е отишла на църква.

Едва слѣдъ 2 часа майка имъ хлопна вратата. Дѣцата се спустнаха радостни и съ единъ гласъ извикаха: „Мамо, честита нова година!!“

Майката се задави отъ плачъ, не можѣ да отговори и прѣгърна силно дѣцата си. Така стояха дълго врѣме. . . .

